

«Ένας έρως που δεν τελειώνει ποτέ»

ΘΙΑΣΟΣ Δ. ΧΟΡΝ

Στο «Κεντρικό» ανέβασε προχθές ο θίασος Δημήτρη Χορν τη νέα κωμωδία του Άντρέ Ρουσσέν «Ένας έρως που δεν τελειώνει ποτέ». Το γεγονός πως στο πρόγραμμα αποφεύγεται ο χαρακτηρισμός του έργου ως κωμωδίας έχει την εξήγησή του. Σε μερικά σημεία της ή νέα κωμωδία του Άντρέ Ρουσσέν υπεισέρχεται στην περιοχή του δράματος. Περιγράφει με ζωηρότατα χρώματα την άθεράπευτη πληγή της συζυγικής ζωής, που με τη μονοτονία της σκοτώνει τον έρωτα και γκρεμίζει ιδανικά.

Ο ιδιόρρυθμος ήρωας του έργου, ο Γκώλ, έχοντας σχηματίσει την πεποίθησή πως η αληθινή αγάπη είναι αδύνατο να συνυπάρξει με το γάμο και με τις εξωσυζυγικές περιπέτειες, αποφασίζει να την αναζητήσει σε μια πλατωνική σχέση, σ' έναν ιδανικό έρωτα που με το να μη διατρέχει τον κίνδυνο να βουλιάξει στο τέλμα της ρουτίνας, μπορεί να μην τελειώσει ποτέ. Κι' ερωτεύεται μια θελκτική ύπαρξη, τη Σουλδί, χωρίς να ζητά ανταπόκριση από μέρους της, όχι μόνο επειδή είναι παντρεμένη όπως κι' αυτός, μα επειδή αν την κάνει έρωμένη του δεν θ' αποφυγή τελικά τον κόρο και την απογοήτευσή.

Ωστόσο η Σουλδί είναι γυναίκα με σάρκα και αίμα και όταν αισθάνεται την ανάγκη ν' ανταποκριθή στον έρωτα του Γκώλ που την βουβαρδίζει με πύρινες έρωτικές επιστολές και να διαλύσει το γάμο της με τον Ροζέ, έχει την λογικήν αξίωσι να ζήσει ένα πραγματικόν έρωτα κι' όχι ένα νοσηρό όνειρο. Ο Γκώλ όμως αρνιέται να επαναλάβη και μαζί της το παιχνίδι που οδηγεί μοιραία στο θάνατο της αγάπης. Κι' έτσι η Σουλδί υποχρεώνεται να κάνει μιάν αναγκαστική προσγγείωσι: συμφιλιώνεται με τον άντρα της που τον είχαν επαναστατήσει οι πλατωνικές σχέσεις της με τον Γκώλ. Το ίδιο θα κάνει κι' ο Γκώλ που θα συμφιλιωθή με την Όντέτ, την αυταρχική και τυραννική γυναίκα του.

Δεν πρόκειται, φυσικά, να ελέγξουμε την ορθότητα του επιμυθίου του Ρουσσέν, τάχα πως ο γάμος είναι μία αναπότρεπτη δοκιμασία, ούτε και να προβούμε στην ανάλυσή της ψυχολογίας των ήρώων της κωμωδίας του. Άλλως τε ό,τι ενδιαφέρει είναι πως με το σκηνικό αυτό παιχνίδι του συγγραφέως της «Μικρής καλύθας» χαρίζει στο θεατή δύο εύχρηστες και διασκεδαστικές ώρες, καμουφλάροντας την κυνικότητα και τον αμοραλισμό του με το πέπλο ενός εύκολου σκεπτικισμού.

Ο κ. Δημήτρης Χορν και ως ερμηνευτής του ήρωος της κωμωδίας και ως σκηνοθέτης της επιστοποίησης και πάλι την δεξιότητά και την ανσμφισθήτητα σκηνική πείρα του. Ωστόσο ούτε ή κ. Άγγελίδου ως Όντέτ, ούτε ο κ. Γ. Φέρτης ως Ροζέ εξαντλήσανε τις δυνατότητες που τους παρείχε ο ρόλος τους. Όσο για την νέα ήθοποιό κ. Μέμα Σταθπούλου, που υποδύθηκε τον ρόλον της Σουλδί, είναι φανερό μια ελλειψι σκηνικής πείρας που την εμποδίζει ν' αναπτύξη με άνεσι τα εκφραστικά μέσα της.

Καλαίσθητο το συνθετικό σκηνικό του κ. Μάριου Άγγελόπουλου και θεατρική ή μετάφρασι της κ. Μυριέλλας Γεωργιάδου.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ